

Het hutje op de hei

Het hutje op de hei

Jolanda Bloem

Auteur: Jolanda Bloem

ISBN nummer: 9789403803098

2025 ©Jolanda Bloem

Coverontwerp: Bookmundo

Uitgegeven via: Bookmundo

Sanne is midden dertig, runt haar eigen bloemenzaak en ze is het alleen zijn helemaal zat. Bijna ieder weekend zit ze alleen en als blijkt dat ook haar laatste, vrijgezelle vriendin een vriendje heeft, besluit ze een contactadvertentie te plaatsen op een *datingsite*. Maar wat voor figuren treft ze daar toch allemaal? Haar kat is een "brokkenpiloot" en moet regelmatig naar de dierenarts. Wat is die man toch leuk! Maar ja, hij is getrouwd. Zal het haar lukken om een leuke vriend te vinden?

Een boek over liefde, vriendschappen en familie. Een tikkeltje brutaal met hilarische taferelen en zelfspot.

1

‘Hoi San, heb je nog wat rode rozen voor mij liggen?’ Zo valt mijn vriendin Karlijn op zaterdagmiddag met de deur in huis. Dat wil zeggen, de deur van het winkelpand dat ik huur in het centrum van de stad. Ze stormt meteen op mij af en geeft me een zoen op de wang. ‘Hoeveel heb je nodig? Met of zonder gipskruid?’ vraag ik en even later verdwijnt ze met een enorm bos rode rozen op haar arm. Ik kijk op de klok. Het is kwart voor vijf, dus begin ik met het opruimen van mijn werkplek die via een schuifdeur in verbinding staat met de winkel. Met een handveger ontdoe ik mijn grote houten oppottafel van zand en bladeren en als ik de vloer sta te vegen, klinkt het belletje als teken dat er een klant binnenkomt.

Het is mijn andere vriendin, Yvet, en ze nodigt me uit voor het verjaardagsfeestje van haar dochtertje Bibi, die zondag zeven wordt. Als ik voorzichtig vraag of ik in plaats van zondagmiddag, op zondagochtend mag komen, hoor ik: ‘Ach toe, wordt gezellig. Mijn broer en zijn nieuwe vriendin komen ook en hij vindt het ook vast leuk om jou weer eens te zien, San!’ En ach, wat kan ik dan ook anders dan toegeven?

Om tien minuten over vijf sluit ik de winkel en fiets ik naar huis. Ik woon net buiten de stad en dat bevalt mij prima. Ik ben nooit echt een stadsmens geweest, wat dat betreft heb ik het dan ook goed voor elkaar. Ik huur een gedeelte van een verbouwd boerderijtje. Via mijn keukenraam kijk ik uit op een tuin met wilde bloemen, een pergola met klimrozen, een vijver en een klein schuurtje dat ik gebruik als fietsenstalling. Als ik de achterdeur binnenloop, begroet Willem mij door kopjes te geven tegen mijn been. ‘Jij bent blij mij te zien!’ roep ik. Als Willem kon praten, zou ik waarschijnlijk geen antwoord krijgen aangezien Willem alleen maar oog heeft voor eten en alles wat beweegt. Maar vooral voor eten! En meteen loop ik door naar de voorraadkast om hem zijn avondeten te geven. Een vast ritueel. En dat weet hij. Terwijl ik het blikje uit de kast pak, drukt Willem zijn kop ongeduldig langs mijn been.’ ‘Mauw’ ‘Mauw’

Ik kijk naar mijn keuken, naar de houten keukendeurtjes die ik in een zachte lila kleur heb geverfd en besluit om nog voordat ik mij ga douchen, een doekje over de deurtjes te halen. Willem heeft ze met zijn poten besmeurd. De witte tegeltjes poets ik ook mee en omdat ik toch bezig ben, trek ik een dweil door de kamer. ‘s Ochtends voordat ik naar mijn werk ga, zuig ik het stof en doe ik de afwas. Ik hou van een fris en opgeruimd huis. Dat zorgt ervoor dat ik altijd met een heerlijk gevoel thuiskom. Als ik via de woonkamer naar het halletje loop om naar boven te gaan, lonkt mijn

grijze bank naar mij en daardoor loop ik net even iets sneller de trap op dan normaal. 'Miauw' klinkt het en ik schrik. *Verdorie*. Willem is alweer uitgegeten en kan nog sneller dan "zijn" vrouwtje de trap op komen en ik sta op zijn staart! 'Sorry vent', poezel ik en aai hem over zijn dikke, rooie kop. Hij kijkt me aan met een chagrijnige blik.

Lieve help! Als ik me uitkleed en een spiegel heb gepakt om mijn flamoos te bekijken (omdat ze nodig een scheerbeurt moet) schrik ik me te pletter. Ze lijkt wel een ontplofte egel! Ik begin te knippen en als ik onder de douche sta, scheer ik haar zo glad als een haring. Als ik na het douchen sta af te drogen, staat Willem boven op de deksel van de kunststoffen wasmand. *Wat zal hij denken? Geen wonder dat je geen vent aan de haak kunt slaan met zo'n lijf?* Mijn buik lijkt op die van *Winnie the Pooh* en mijn benen zijn ook nodig aan een scheerbeurt toe. Het wemelt er van de witte donsharen. Ik trek mijn badjas aan en plof neer op de rand van het bad om even lekker toe te geven aan een huilbui. 'Prrrr', klinkt het vanaf de wasmand en Willem springt pardoes bij me op schoot. Wat kan zo'n beest toch heerlijk troost bieden als je down bent of verdrietig. Hij lijkt mijn verdriet feilloos aan te voelen. Na een uitgebreide knuffel sta ik op om mij aan te kleden. Met een maaltijdsalade op schoot, een hete kop thee op tafel en Willem naast mij, breng ik die avond door op de bank voor de tv. Nadat ik een poosje aan het zappen ben, vind ik een oude film met *Clint Eastwood* die me weet te boeien en zo kan ik mijn hoofd even leegmaken.

De volgende dag word ik wakker en realiseer ik me dat ik geen cadeautje voor Bibi heb gehaald. Dat wordt improviseren. Gelukkig ben ik creatief aangelegd en twee uur later sta ik bij mijn werktafel om een rozenkrans te maken. Uiteraard met veel roze, lila en wit, want daar houdt Bibi van, dat weet ik. Thuis had ik nog paarse zakjes liggen, die ik met papiergeld vul. Met lintjes maak ik de zakjes vast aan de krans en ik bekijk het resultaat. Tevreden stap ik even later op mijn fiets en rij ik naar een broodjeshuis, waar ik mij tegoed doe aan een heerlijke *latte macchiato* en een broodje zalm. Ik kijk om mij heen en zie dat ik de enige ben die alleen zit. Aan het tafeltje achter mij zit een verliefd, jong stelletje. Al giechelend eten ze samen een tosti en aan het tafeltje schuin achter mij zitten twee mannen en twee vrouwen gezellig met elkaar te praten. Bij het raam zit een ouder stel. Hij leest de krant en zij pulkt aan haar nagels. Waarschijnlijk duurt het wachten op de koffie te lang. Of zou die man zijn vrouw niet genoeg aandacht geven, zodat zij is gaan pulken om de tijd zo snel mogelijk om te krijgen? Wat moet je ook anders doen als je man de krant leest? Praten is vast verboden. Oeps, de man kijkt op van zijn krant en kijkt mij, over zijn leesbrilletje aan met een -heb je nou werkelijk niets beters te doen-blik.

Ik reken af en fiets naar huis, waar Willem mij uiteraard alweer op staat te wachten in de keuken. Ik vul zijn bak met brokken, geef hem vers water en loop naar boven om eens te gaan kijken wat ik aan zal trekken.

Bibi is erg blij met haar cadeau en Frank en Yvet zijn even gastvrij als anders. Stan, de broer van Yvet heeft alleen maar oog voor zijn nieuwe vlam, Judith genaamd. En Karlijn zit er natuurlijk met haar man Jasper. Akelige, slijmerige Jasper. Toen Karlijn hem elf jaar geleden aan ons voorstelde, was het net alsof ik werd geraakt door *Lupido*. Niet de god van de liefde, maar die van afschuw. Waarbij het godenkind met een pijl in plaats van zijn hart, zijn hersenen heeft geraakt. O, wat haat ik die vent! Meteen bij de eerste ontmoeting, flirtte hij met Yvet en een paar andere vrouwen. Het is een echte *womanizer*. En als Karlijn en ik eens een avondje voor onszelf hadden en heerlijk onderuitgezakt op de bank een film zaten te kijken, dan moest die vent zo nodig sport op tv kijken. Omdat hij dart- en voetbalwedstrijden had gemist. Altijd een spelbreker, die Jasper! Yvets ouders waren vanochtend geweest, omdat haar vader ziekelijk is en niet tegen drukte kan. Verder zijn er nog een paar burens. Uiteraard zijn het allemaal stelletjes. De enige die met me praat is Franks moeder. Wat een geweldige lieve vrouw is dat. Bijna zestig, maar nog steeds zo actief. Ze fietst veel, doet aan fitness en yoga en is stapeldol op haar kleinkind. Ik ben blij als ze mij vraagt om haar te helpen met het snijden van de hapjes. Eventjes weg van alle setjes. *Ulgh*. Om zeven uur die avond, als iedereen de zelfgemaakte soep van de moeder van Frank naar binnen heeft gewerkt, voel ik mij vrij om te vertrekken en kruip ik thuis met Willem op de bank. Ik heb zelfmedelijden. Het is toch potjandorie niet normaal. Zesendertig jaar oud en de enige liefdesrelatie die ik de laatste jaren heb, is die met mijn kat! Bijna iedere avond zitten we samen op de bank. Zijn liefde voor mij gaat door zijn maag en hij gaat zelfs mee naar de badkamer. Mijn tranen druppelen op Willems vacht en ik wrijf over zijn rug om hem droog te maken. Ik besluit om het eerstvolgende verjaardagsfeestje niet meer alleen te gaan, maar met een man. Maar waar vind ik die? Zal ik dan toch een contactadvertentie plaatsen? O nee, dadelijk reageren er "vieze oude mannetjes". Maar een *datingsite* waar je voor moet betalen en waar het verplicht is om een foto te plaatsen dan? En als je dan een leuk iemand hebt gevonden, dat je dan eerst met elkaar gaat bellen, voordat je elkaar überhaupt gaat zien. Zou dat een idee zijn? Ik pak mijn laptop en via de zoekmachine ga ik op zoek naar *datingsites*. Al gauw vind ik er een waar je voor moet betalen. Tweeëntwintig euro per maand om een vent te vinden, jemig zeg! Daar kun je toch behoorlijk wat roomijs voor kopen. Ik maak een account aan en zoek eerst naar een geschikte foto. De enige foto waar ik een beetje leuk op sta is van zes jaar geleden. In mijn lange, grijze wikkelrok en roze blouse, zit ik op een steen en lach ik in de camera.

Nee, die is beslist te oud. Wat moet die vent denken als hij me in het echt ziet? En ik ben ook zeker zes kilo aangekomen sinds die foto. Dat is een kilo per jaar. Eigenlijk valt dat nog mee. Zeker als je dertig dozen chocoladebonbons per jaar leeg eet! Ik besluit om de foto te plaatsen die Karlijn van me heeft gemaakt in de bloemenwinkel. Met een beetje geluk valt de aandacht dan wat meer op de bloemen, dan op mijn mollig lichaam.

De tekst die je over jezelf moest schrijven, daar heb ik vervolgens het langst over gedaan. Een halve fles witte wijn had ik leeg gedronken toen ik mezelf uiteindelijk in vier zinnen had omschreven. *En waar ik naar op zoek ben?* Dat is niet zo moeilijk. Betrouwbare, lieve, gezellige man met humor. En o ja, verzorgd. Want je weet natuurlijk nooit welke mannen zich allemaal aangesproken voelen. *Meneer Tokkie mag doorscrollen;*)

Die maandag gebruik ik zoals gewoonlijk om het huis te poetsen, de was weg te werken en de boodschappen te doen. Als ik die middag met een kom vol soep bij de keukentafel zit en de laptop opendoe, zie ik dat ik maar liefst vier berichten heb. Gelukkig is een foto verplicht op die site, zodat je meteen een indruk kunt krijgen van degene die jou iets schrijft. Bij de eerste foto van ene Pim, schrik ik me het apezuur! Een gebruikte kop met blond haar, hele grote ogen. Maar dat komt vast door zijn jampot-bril, die zijn ogen wel tien keer groter laten lijken. Hij staat lachend op de foto. En gelukkig lacht hij, want daardoor zie je een paar groene spinazie-tanden. Pim, lieve jongen ik ga naar de volgende. Marco ziet er goed verzorgd uit en draagt een bril. Die staat hem goed. Zijn knappe kop en stralende lach geven mij een vertrouwd gevoel. Als ik zijn korte, maar pakkende tekst lees, besluit ik dat Marco antwoord krijgt. Ik stuur hem eerst een kus. Ik kijk nog even naar de twee andere mannen, naar de foto's en de teksten. Maar alleen de foto van Marco spreekt me aan, dus ik besluit om de anderen niets te sturen. Als ik 's avonds met Willem op de bank zit te kroelen, gaat de telefoon. Het is Yvet, ze wil nog even napraten. Bibi wilde de bloemenkrans op haar kamer aan de muur. Stan en Judith waren blijven slapen en Karlijn en Jasper waren pas om elf uur vertrokken, blablabla. Ik vertel haar over de *datingsite* en in eerste instantie gelooft ze me niet. Logisch. Saaie Sanne is nou niet bepaald het type voor een *datingsite*, maar uiteindelijk gelooft ze me en is ze erg nieuwsgierig. We spreken af dat ze morgen even op de zaak komt, zodat ik haar de foto van Marco kan laten zien. Ik kan over niets anders praten dan over Marco. *Jemig San, doe normaal zeg. Verliefd op een foto en vier zinnen!* Tja, hoe wanhopig kun je zijn?

Dinsdagochtend om tien over negen komt Yvet de winkel al binnen. 'Zo, jij bent vroeg. 'Koffie?' vraag ik en we lopen naar achteren. Yvet neemt plaats aan de ronde

tafel en gaat op een van de rieten stoelen zitten. Ik zet een kopje koffie voor ons. Als ik zit, zegt ze nieuwsgierig: 'Nou, laat die vent zien!' Ik pak mijn mobiele telefoon en laat haar de foto zien. Ze is net zo enthousiast als ik. Wat een heerlijk moment. Wij met zijn twee aan de tafel, al zwijmelend over een *perfect stranger*. Dit voelt nog beter dan samen op de bank naar *Notting Hill* kijken. Als ik thuis ben en Willem heb gevoerd, klap ik mijn laptop open en ja hoor:

IK HEB EEN KUS VAN MARCO!

Tijdens het koken bedenk ik wat ik hem zou kunnen schrijven en een poos later zit ik aan tafel met een bord spaghetti *à la San*. Ik besluit hem te vertellen over mijn werk, mijn kat, mijn hobby's (behalve bonbons eten op de bank) en ik vertel hem mijn leeftijd. Als ik alles heb opgeruimd, zie ik dat ik al een berichtje terug heb gekregen. Hij schrijft dat hij erg benieuwd naar me is en hij vraagt waar ik woon. Ik geef hem de naam van de dichtstbijzijnde stad door, niet van het dorp waarin ik woon. Dit lijkt me veiliger. Even daarna stuurt hij mij zijn telefoonnummer.

Woensdagavond na het werk, bel ik na het eten met Yvet. Ze is natuurlijk stiknieuwsgierig. Na het gesprek trek ik de stoute schoenen aan en tik ik op de naam van Marco, die ik natuurlijk allang in mijn mobieltje heb toegevoegd aan de contactpersonen. 'Met Marco', klinkt het en mijn hart maakt een salto van heb ik jou daar, want hij klinkt als een heuse *James Morrison*. Een sexy, schorre stem. Is er ook iets dat niet leuk is aan Marco? 'Uh, ja, je spreekt met Sanne.' Vijfenvijftig minuten en zeventien seconden hebben we met elkaar gesproken en als ik mijn mobiele telefoon op tafel heb gelegd, springt Willem bij me op schoot. Aandacht! Hallo?? Aandacht graag! Mijn wang voelt nog helemaal warm, omdat mijn mobiele telefoon daar tegenaan gedrukt had tijdens het bellen. En mijn wang is niet het enige lichaamsdeel dat warm is. *Hoe lang is het eigenlijk geleden dat ik verliefd ben geweest?* vraag ik mezelf af. Te lang, dat is zeer zeker. Met een heerlijk gevoel en een afspraak in mijn agenda ga ik naar bed. Willem gaat mee. De volgende dag is het druk op de zaak. Veel tijd om na te denken heb ik niet. Ik sta voortdurend in de zaak bloemen om te verkopen en daarnaast ben ik bezig om bloemstukken te maken voor in de winkel. Als ik om half twee eindelijk een broodje zit te eten, stuur ik Yvet en Karlijn een berichtje dat ik aanstaande zaterdag een date heb met Marco. Die avond krijg ik een telefoontje van Karlijn. Ze drukt mij op het hart drukt om goed uit te kijken. 'Je hoort tegenwoordig zulke rare dingen', blablabla. Vrijdagochtend is het rustig op de zaak en 's middags heb ik een lang gesprek met een jonge meid die de opleiding *Florist* doet en een stageadres zoekt. We spreken af dat ze volgende week donderdag komt proefdraaien, om eens te kijken of ze het leuk vindt en ik noteer het in mijn agenda.

's Avonds doe ik wat "papierwerk" op de computer. Na twee uur kruip ik moe op de bank en ineens slaat de twijfel toe. *Zou hij tegen kunnen vallen? Marco. Of help, wat als ik tegen val?* Na allerlei doemscenario's, besluit ik om het gewoon op mij af te laten komen en drink ik een wijntje, kijk ik nog wat tv en val ik op de bank in slaap.

Zaterdagmorgen om zeven minuten voor zeven word ik wakker van de pijn in mijn rug. Ik heb helemaal in de kreukels gelegen. Een lekker begin van de dag! Langzaam druk ik mezelf omhoog tot ik zit en zie een rode vlek op mijn arm. Dat is de afdruk van de knoop van de bank. Ik ga staan en loop naar de keuken om koffie te zetten. De dag moet beginnen met koffie. Als het bruine water loopt, vul ik Willems bak met brokken en loop ik naar boven om mij te wassen. Ik kijk in de spiegel en zie tot mijn schrik dat er enkele haartjes boven mijn linker wenkbrauw uit steken en ik ga op zoek naar een pincet. Au. Zo, die zijn weg. Ik draai de kraan open om het bad vol te laten lopen. Ik pak mijn tube lotus badschuim en duw met een paar vingers op de tube om het laatste restje in het bad te krijgen. Dan loop ik naar beneden om koffie in te schenken en een boterham te smeren. Als ik klaar ben, loop ik weer naar boven en kleeft ik me uit om me in het bad te laten zakken. De geur van lotus laat niet alleen mij, maar ook mijn kleine badkamer lekker ruiken. In bad eet ik mijn boterham met kaas en drink ik mijn koffie. In het douche-putje kleven wat donkerblonde haren. Genoeg te doen vandaag, maar eerst genieten van mijn bad-moment. Ik sluit mijn ogen en ik denk aan Marco. Ik vermaak mij prima met het huishouden. Ik geef de badkamer een schoonmaakbeurt en verschoon mijn bed. Daarna maak ik het toilet schoon en zuig ik beneden. Rode haren kleven aan de lila kussens die op de bank liggen. Ik had Willem moeten leren dat ie niet op de bank mag liggen. *Zou Marco trouwens een hekel aan katten hebben?* Als ik de was in de droger heb gepropt, klinkt er een akelig geluid vanuit mijn woonkamer. Op een draf loop ik naar de kamer en zie ik mijn grote windlicht op de vloer liggen. Althans, dat is wat er nog van over is. Er liggen allemaal kleine stukjes glas op de vloer. Willem staat ernaast en kijkt me schuld bewust aan. Ik zie wat bloed bij zijn poot. Voorzichtig til ik zijn poot op, maar hij vindt het niet fijn. Ik ontdek een snee van vier centimeter in zijn poot en ik zal de dierenarts maar eens gaan bellen. Een uur later zit ik in de wachtkamer van de dierenkliniek. Naast mijn stoel zit Willem in zijn reismand, die me boos aankijkt. Een nieuwsgierige *Jack Russel* steekt zijn neus door de tralies van de reismand. *Kijk uit, Jack! Willem heeft nog drie andere poten!* Een andere hond zit op een afstandje te kwijlen en heeft mijn Willem in het vizier. Gelukkig duurt het niet lang voordat Willem wordt geroepen en als we de onderzoekskamer binnenkomen, zie ik een vreemde man. 'Dag mevrouw Jeuring, mijn naam is Maarten. Ik neem sinds kort de praktijk over van meneer Stevens, dus u zult me vast nog weleens vaker zien. Wat is

er met Willem aan de hand?’ Maarten is lang. Ik schat zo’n één meter negentig en hij draagt een spijkerbroek met een legergroen overhemd. Het bovenste knoopje daarvan is open, waardoor ik uitzicht heb op een aantal zwarte borsthaartjes. Wat zou ik daar graag eens met mijn vingers doorwoelen en wat zou ik daar graag mijn neus in duwen om zijn geur op te snuiven. Op zijn vrije dag uiteraard. Niet na het onderzoeken van vier teckels en drie *Yorkshire-terriërs*. ‘Mevrouw Jeuring?’ Ik word wakker uit mijn dagdroom en vertel Maarten wat er die ochtend is gebeurd. Als Maarten mijn Willem onderzoekt, kan ik het niet laten om nog eens goed naar Maarten te kijken. Hij heeft zwart haar dat keurig kort is geknipt. En zijn ogen zijn zo groen als de ogen van een kat! Ik ontdek een gouden ring aan zijn ringvinger en ben plotsklaps terug op aarde. Willems wond wordt gehecht en even later zit ik met Willem in mijn auto en zijn we op weg naar huis.

Die middag verwen ik Willem met tonijn en ik trakteer mezelf op een pizza van de supermarkt. Na het eten loop ik naar boven om kleding uit te zoeken voor vanavond. Ik kijk naar mijn bed. Een wit, stalen bed met daarop een lapjes-sprei en veel kussens. Lichtgroen en wit. In dezelfde kleuren als de geblokte gordijnen die ik zelf heb genaaid. Ik ga voor mijn grote, witte kledingkast staan en kijk in de ovale spiegel. *Wat zal Marco van me vinden?* Ik kijk naar mijn ogen die een beetje dichtknijpen als ik lach en open mijn kastdeur. Mijn nieuwe witte jurk? Nee, te zomers. Jeans en blouse? Nee, te doordeweeks. Mijn wikkelrok? Nee, te oud. Ik besluit om een lange zwarte jurk aan te doen met panty’s en zwarte laarzen. Dat is vrouwelijk en zwart kleedt af! Dat zei mijn moeder tenminste altijd. Kun je nagaan hoe lang ik al te dik ben. Misschien was ik als baby wel een rolmops. Een cocktailprikker in mijn spek-ruggetje en ze hadden me zo met wat zuur water in een glazen potje kunnen stoppen. Ik poets mijn tanden, smeer wat dagcrème op mijn gezicht en breng een laagje *foundation* aan. Voor mijn ogen gebruik ik mascara en *eyeliner*. Mijn lippen laat ik voor wat ze zijn, bang om (door de zenuwen) uit te schieten en als een clown in de stad te zitten vanavond. Met mijn wijsvinger breng ik wat parfum aan achter mijn oor. Omdat ik een lange jurk draag, heb ik besloten om lopend naar de stad te gaan. *Zul je net zien dat je jurk in de spaken van je fiets belandt en je met schaafwonden op je gezicht in het café verschijnt.* En na Willem uitgebreid te hebben geknuffeld vertrek ik ruimschoots op tijd. Het is helemaal niet koud, het is midden september. Maar omdat ik niet te bloot over straat wil gaan, heb ik mijn spijkerjasje aangetrokken. Ik hoor het geluid van mijn hakken die op de straatstenen tikken en ik kijk naar de hoge herenhuizen die elkaar raken. En ik verwonder mij over deze prachtige oude gebouwen. Overal zie ik fietsen; tegen huizen aan, tegen hekken aan. En als ik naar boven kijk, hangen er bij de meeste gebouwen geen gordijnen maar doeken voor de

ramen. *Een goedkopere oplossing voor de vele studenten die hier wonen*, denk ik. Het is rond half acht en het begint al druk te worden in het centrum van Groningen. Omdat het nog zo lekker is buiten, zitten er veel mensen op terrasjes. Veel jongeren die in groepjes bij elkaar zitten, genieten van een pilsje, een likeurtje of een glaasje frisdrank. Als ik het café waar we hebben afgesproken heb bereikt, loop ik rechtstreeks naar het toilet om mijn haar te fatsoeneren voor de spiegel. Daarna neem ik plaats aan een tafeltje bij het raam op de eerste verdieping. Zo kan ik precies in de gaten houden wie er binnenkomt. Als Marco even na acht binnenkomt, kletsen we alsof we elkaar al veel langer kennen. Dat komt waarschijnlijk omdat het telefoongesprek zo gemakkelijk ging en het voelt dan ook best vertrouwd. Zo vertrouwd, dat ik hem na anderhalf uur kletsen uitnodig om bij mij thuis een wijntje te komen drinken. Kriebels voel ik eigenlijk niet. Het is het vertrouwde gevoel dat je hebt wanneer je een goede vriend hebt leren kennen en het op meerdere fronten klikt.

Gelukkig is Marco met de auto, zodat ik niet dat hele stuk terug hoeft te lopen met de hoge hakjes onder mijn laarzen. Onderweg informeer ik hoe het met het autobedrijf gaat dat hij samen met zijn broer runt. Als we de keuken binnenlopen, staat Willem ons al op te wachten. 'O, jij hebt een kat!' zegt Marco en hij trekt een vies gezicht. *Dikke minpunt voor Marco!* Ik vertel hem over het ongelukje vanmorgen maar hij is weinig geïnteresseerd. Wel lijkt hij interesse te hebben voor de foto's die aan de muur boven de bank hangen. 'Dus dat is Karlijn en die blonde naast haar is Yvet. 'Wie is die brunette die naast jou staat, San?' Ik vertel hem over Marit, die 5 jaar geleden naar Canada is geëmigreerd en ik vertel dat ze eens per jaar naar Nederland komt. Marco vraagt een beetje te veel naar Marit. Terwijl Marco nog op mijn bank zit, neem ik mezelf voor dat het bij dit ene afspraakje blijft. *Daten met de één om informatie over de ander los te peuteren! Zo zijn we niet getrouwd!* Na een wijntje en een zoen op mijn wang bij de voordeur, gaat Marco weer naar huis. Ik betrap mezelf erop dat ik er niet rouwig om ben dat ie weg is. Ik pak Willem op mijn schoot en ik aai zijn rode rug. Als hij er genoeg van heeft, pak ik mijn laptop en bekijk ik mijn profiel van de *datingsite*. Wauw, nog zes berichten. Ik maak een top drie. Simon valt af. Hij heeft (*sorry Simon*) vijf kinderen. Als ik opschiet kan ik nog moeder worden maar liever niet van zes. Bij Ferdi staat een telefoonnummer en omdat ik denk dat hij dan wel heel wanhopig moet zijn, klik ik op de volgende. Geert heeft geen foto van zichzelf geplaatst, wel van zijn *Opel Manta*. De andere mannen krijgen alle drie een berichtje en dan ruim ik op en ga ik naar bed. Het was me het avondje wel!

Zondagochtend stuur ik Yvet en Karlijn een berichtje met een korte uitleg over de gebeurtenissen van gisteravond. Als ik met een kop koffie bij mijn laptop zit, zie ik dat

Nigel gereageerd heeft. Nigel is een getinte man. Op de foto staat hij naast een grijze auto en is hij gekleed in het zwart. Zijn bericht sprak mij aan omdat hij schreef over eenzaamheid. Zijn bericht is heel serieus en misschien is dat juist wat ik zoek. Geen flierefluiter, maar een man die echt op zoek is naar een vrouw om 's avonds lekker tegenaan te kruipen. Ik geef hem mijn nummer zodat we kunnen gaan *appen* via *WhatsApp*. Dat is goedkoper dan via de *datingsite*, want vijf berichtjes kosten tien euro. Na een paar berichtjes over en weer, kleeft ik mij aan en ga ik naar buiten voor een wandeling. De zon is alweer doorgebroken. En ondanks dat de bloemen die aan de kant van de weg staan zijn uitgebloeid, is het een prachtige nazomerdag. Er zitten zelfs mensen buiten te ontbijten. Na een heerlijke wandeling loop ik naar huis en groet ik mijn burens die het andere gedeelte van het huis huren. 'Lekker weertje!' roept Iwan en ik schenk hem een gulle lach. Als ik koffie heb gezet, kijk ik op mijn telefoon en ik schrik me rot. Nigel heeft veertien berichten gestuurd. Waarvan de twaalfde een foto is van een reuzen-garnaal! Ik verbaas me over het feit dat mensen zulke foto's durven te sturen aan een wildvreemde en ik ben volledig afgeknapt. Die dag raak ik mijn laptop niet meer aan en kruip ik met een boek op de bank. 's Avonds klap ik mijn laptop open en zie ik dat Johan een berichtje heeft gestuurd. Ik stuur een berichtje terug omdat zijn foto mij aanspreekt. Johan is net als Yvets Frank fysiotherapeut. En hij heeft behalve zijn Nederlandse naam ook een Nederlands uiterlijk. Hij is blond, heeft blauwe ogen en hij is iets stevig. Ik kijk een poosje naar zijn foto. Hij staat tegen het aanrecht aan met twee lege wijnglazen in zijn handen. *Is dit een uitnodiging?*

Het is lekker druk op de zaak. En als ik tussen de middag aan tafel een boterham naar binnen zit te werken, gaat mijn telefoon. Het is de dierenarts. Hij wil weten hoe het met Willem gaat. Ik vertel hem dat hij alweer op het aanrecht springt en na een paar zinnen hangen we op. Gossie, wat aardig van deze dierenarts. Dat heeft die ouwe, botte Stevens nog nooit gedaan! Woensdag ben ik op de zaak uren bezig met een rouwstuk. Als ik om half zeven thuis kom en op mijn laptop zie dat ik geen berichten heb gekregen, verwen ik mijzelf met een grote zak chocoladepinda's. En kijk ik naar een romantische film waar mijn ogen van gaan lekken. *O ja, dat wil ik ook! Een man die voor je door het vuur gaat. Bergen beklimt om alleen maar bij jou te kunnen zijn.* Zucht. Donderdag is Chantelle er al heel vroeg. Chantelle is zestien jaar. Ze is een spontane meid met donkerbruine krullen, heeft een paar donkere kijkers en ze heeft bruine sproetjes in het gezicht. Ik maak haar wegwijs, laat haar alle materialen en gereedschappen zien en ze vertelt me dat ze ervaring heeft met de kassa. Ik geef haar een praktijkopdracht voor vandaag. Ze mag een herfstbloemstuk gaan maken en mag dat helemaal naar eigen idee gaan doen. Ruim twee uur later roept ze me naar de